

bede, at vi ikke paatage os Ansvar for at gjøre Cultusministeren det umuligt at vælge den Form, som han, der er ansvarlig baade ligeoverfor Staten og for Kirken, anseer nødvendig for, at den nærværende uheldige Tingenes Tilstand ikke skal fortsættes længere end høist nødvendigt. Derfor stemmer jeg for at bevilge de 5000 Rbd., ikke som et Tillidsvotum for en enkelt Minister, og allermindst som et Tillidsvotum for en enkelt Mand, som Grundlovens og Forfatningens fremfor alle Andre berettigede Haandhæver, men derimod for at sætte den, der er ansvarlig for Opfyldelsen af Grundlovens Bestemmelse om, at Folketirkens Forfatning skal ordnes ved Lov, istand til at opfylde denne sin Forpligtelse paa den Maade, han mener at kunne forsvare.

Grundtvig: Da den ærede Rigsdagsmand for Helsingør (Clausen), som saa varmt talte en Kirkeforsamlings eller Synodes Sag, dog ikke i mindste Maade fremførte Noget, der gjorde det rimeligt, at en saadan Synode virkelig kunde og vilde levere de bedste Forarbejder til en Forfatning for den danske Folkekirke, saa skal jeg heller ikke nærmere indlade mig derpaa; men, dersom det er sandt, hvad han sagde, at den danske Folkekirke er kraftløs og livløs, — er det sandt, saa er Grunden vistnok ikke, at den er forfatningsløs, men kun, at den er aandløs.

Cultusministeren: Jeg skal ikke antage, at der ligger nogen Vægt paa den Forandring, som den ærede Rigsdagsmand fra Svendborg (S. A. Hansen) omtalte, naar det hedder sig, at Pengene bevilgedes til at forberede Lovgivningen om en Kirkeforfatning;

thi den Maade, hvorpaa den Minister, der begjerte dette Beløb, udtalte sig, viste ganske bestemt, hvorledes han tænkte sig Forberedelsen (S. A. Hansen: Ja). Jeg er vel utilbøielig til at omtale mig selv og mine egne Tanker; men de gjentagne Øtringer om, at der kunde være tænkt paa at vende tilbage til Cancelliets bureaukratiske Regjering af Kirken, foranledige mig dog til at forstikke det høitærede Thing om, at en christelig Bevidsthed om at høre til Folkets Kirke har medvirket til, at jeg ansaae det for min Pligt at indtræde som Cultusminister, og at det er langt fra mig, at jeg har tænkt derved at bringe min Egenstabs som Retskyndig og den juridiske Retning, som min Virksomhed hidtil har havt, til Anvendelse paa en Maade, som ikke bestod med min Anskuelse af Kirkens Væsen. Det vilde imidlertid føre mig meget for vidt, naar jeg her skulde gaae ind paa min Anskuelse om Forholdet mellem Kirken og Staten, om den Grad af Selvstændighed, der bør indrømmes Kirken, og den Begrænsning og den Underordnelse af den evangeliske Kirke under Statsmagten, som ved Steden deraf finder Sted og bør finde Sted. Jeg skal engang til sin Tid, hvis jeg bliver i min Stilling, tillade mig derom at forelægge det høitagtede Thing mine Anskuelser. Jeg troer iøvrigt, at det er Ministerens Pligt, forinden han vilde henvende sig til en Samling af Mænd, som skulde paa Kirkens Vegne ytre sig om Kirkens Forfatningslov, at forelægge samme dens Hovedtræk. Jeg troer ikke, at det paa nogen Maade vilde føre til Noget, at anmode saadan en Forsamling om at tage Initiativet og gjøre Forslag, og jeg har Grund til at troe, at dette Sidste ogsaa navnlig var min høitagtede Formands Anskuelse.